

STEVE
BERRY
VÉRBOSSZÚ
PÁRIZSBAN

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

EGY

KOPPENHÁGA

DECEMBER 23., VASÁRNAP, A JELENBEN

o ÓRA 40 PERC

A GOLYÓ BELEFÚRÓDOTT COTTON MALONE bal vállába.

Megpróbált tudomást sem venni a fájdalomról, és a térre koncentrált. Emberek szaladtak mindenfelé. Kürtök süvítettek. Autógumik csikorogtak. A közelben lévő amerikai nagykövetséget őrző tengerészgyalogosok észrevették a zűrzavart, de túl messze voltak ahhoz, hogy segíthessenek. Emberi testek heverték szanaszét. Mennyi? Nyolc? Tíz? Nem, még több! A közelben egy fiatal férfi és nő feküdt kicsavarodott végtagokkal az olajos aszfalton, a férfi tágra nyitott szemében megkövült rémülettel, a nő egyre terjedő vértócsában. Malone két fegyverest vett észre, és azonnal lelötte őket, de nem látta a harmadikat, aki egyetlen lövéssel áthlyukasztotta a vállát, és most menekülni igyekezett, fedezékként használva a pánikba esett járókelőket.

A seb átkozottul fájt. Félelem suhant át az arcán. A lábai elerőtlenedtek, amint megpróbálta célzásra emelni a jobb kezét. A Beretta mintha nem dekákat, hanem tonnákat nyomott volna.

Fájdalom járta át minden tagját. Mélyet lélegzett a kénes levegőből, és végre sikerült az ujját a ravaszra szorítania. A fegyver azonban csak csettent egyet, de nem lött. Különös!

Újabb kattánások hallatszottak, amikor ismét megpróbált löni.

Aztán elsötétült a világ.

MALONE FÖLÉBREDT, KITÖRÖLTE AZ ÁLMOT a szeméből – azt az álmot, amely az utóbbi két évben már számtalanszor kísértette –, és az ágy melletti órára pillantott.

0 óra 43 perc.

Az ágyán feküdt, a lakásában. Az éjjeliszekrény lámpája még mindig égett, pedig vagy két órával korábban már leverte a helyéről.

Valami fölébresztette. Egy zaj. Mintha a mexikóvárosi álom része lett volna, de mégsem.

Megint hallotta.

Három nyikordulás, gyors egymásutánban.

A lakása egy XVII. századi épületben volt, amit néhány hónapja teljesen átépítettek. A második emeletről a harmadikra vezető falépcső fokai most olyan pontosan jeleztek, mintha csak egy zongora billentyűi lettek volna.

Ami azt jelentette, hogy valaki jár ott.

Lenyúlt az ágya mellé, és odahúzta azt a kis hátizsákot, amit mindig ott tartott, még a Magellán ügyosztálybeli napok óta. Jobb kezével megtalálta és megmarkolta a Beret-táját, ugyanazt, amely már Mexikóvárosban is vele volt, és amelyben mindig volt egy tele tár.

Ez is egy olyan szokása volt, amit szerencsére nem hagyott el.

Feltápáskodott az ágyról.

Harmadik emeleti lakása körülbelül száz négyzetméteres volt: háló, dolgozószoba, konyha, fürdőszoba és több tárolóhelyiség. A dolgozóban égett a lámpa ott, ahol ajtó nyílt a lépcsőházba. A könyvesboltja foglalta el az épület földszintjét, az elsőn és a másodikon raktárak és tárolók voltak.

Az ajtóhoz surrant, a kerethez támaszkodott, és fülelt.

A legcsekélyebb nesz sem árulkodott arról, hogy előjött, mert ügyelt arra, hogy cipőjével mindig a szőnyegre lépjen. Még a tegnap viselt ruha volt rajta. Késő estig dolgozott

egy karácsony előtti nagyon forgalmas szombaton. Ismét jó volt könyvkereskedőnek lenni. Most ez volt a foglalkozása. De akkor vajon miért fog pisztolyt az éjszaka közepén, és miért sugallja neki minden érzékszerve, hogy veszély leselkedik rá?

Megkockáztatott egy pillantást az ajtó mögé. A lépcső egy pihenőig vezetett, majd éles szögben lefelé folytatódott. A lámpákat leoltotta, amikor feljött éjszakára, távkapcsolója meg nem volt. Most hangtalanul átkozódott, hogy nem szereltetett be néhányat az átalakításkor. Beépítettek viszont egy fémkorlátot, ami a lépcső külső oldalán húzódott végig.

Kilépett a lakásból, aztán lesiklott a sima rézkorlátan a pihenőig. Így semmilyen lépcsőnyikorgás nem árulta el a jelenlétét.

Óvatosan lenézett a mélybe.

Sötétség és csend.

Lecsúszott a következő pihenőig, és megpróbált körülnézni a második emeleten. Sárgás fény szűrődött be a Højbro Pladsről az épület homlokzatán lévő ablakokon keresztül, és sápadtan megvilágította az ajtó környékét. Itt tartotta a könyvkészletet – azokat a köteteket, amelyeket ládászámra hordtak be neki mindennap. „Vegyél centekért, és add el eurókért!” Ez a használtkönyv-biznisz. Csináld jól, és sokat kereshetsz vele. Néha egy-egy igazi ritkaság is lapult a ládák mélyén. Ezeket az első emeleten tartotta egy lezárt szobában. Az ismeretlen behatolónak ezen a nyílt, második emeleten kellett lennie, hacsak nem törte be azt az ajtót.

Lecsúszott az utolsó korlátan, és elhelyezkedett a második emeleti ajtón kívül. Az ajtó mögötti helyiségben, amely körülbelül 12 × 6 méteres volt, egymásra tornyozva, elszórta álltak a könyves ládák, több mint egy méter magasan.

– Mit akar? – kérdezte jó hangosan, hátát a külső falnak vetve.

Azon gondolkodott, hogy nem csalta-e meg az álmának nagyon is valóságzerű hangulata. Az, hogy tizenkét éven át volt az Igazságügyi Minisztérium ügynöke, nyilván erősen belevésztette ezt a paranoiát a személyiségébe, az utóbbi két hét eseményei erre még rátettek egy lapáttal. Mindezt nem kívánta, de elfogadta az igazság áráként.

– Mondok valamit – szólalt meg ismét. – Visszamegyek. Bárki legyen is maga, jöjjön föl! Ha nem, akkor viszont tűnjön a fenébe a boltomból!

Ismét csak csend.

Elindult a lépcső felé.

– Azért jöttem, hogy magával találkozzak – mondta egy férfihang a raktárszobából.

Malone megállt. Megpróbálta elemezni a hangot. Az illető fiatal. A húszas éveinek végén vagy a harmincasok elején járhat. Amerikai, egy kis akcentussal. És nyugodt. Tárgyilagos.

– És ezért tört be a boltomba?

– Kénytelen voltam.

A hang már közelebbről hallatszott, közvetlenül az ajtó másik oldaláról. Malone ellépett a faltól, célzásra emelte fegyverét, és várta, hogy a beszélő megmutassa magát.

Egy árnyalak tűnt fel az ajtóban.

Középmagas, vékony, derékig érő kabátban. Rövid haj. A kezeit oldalt tartotta. Nem volt bennük semmi. Arcvonásait eltakarta az éjszaka.

Malone továbbra is célzásra emelte a pisztolyt.

– Mondja meg a nevét!

– Sam Collins.

– Mit akar?

– Henrik Thorvaldsen bajban van.

– Más újság?

– Valakik meg akarják ölni.

– Kik?

– El kell mennünk Thorvaldsenhez.

Továbbra is az alakra célzott a fegyverrel, ujja a ravaszon maradt. Ha ez a Sam Collins csak megmoccan, rögtön lelövi. De volt egy megérzése, amit a kiválasztott ügynökök kemény tapasztalatok árán tudtak kifejleszteni magukban: ez a fiatalember nem hazudik.

– Kik akarják megölni? – kérdezte ismét.

– El kell mennünk hozzá!

Lentről üvegcsörömpölés hallatszott.

– És még valami – mondta Sam Collins. – Azok az emberek... Azok engem is üldöznek.

KETTŐ

BASTIA, KORZIKA

1 ÓRA 25 PERC

GRAHAM ASHBY A DUJON TÉR fölött állt, és a csöndes kikötőt nézte. Körülötte néhány templom között pasztellszínű, roskatag házak sorakoztak, mint megannyi rozoga láda, és a régi épületek fölé egy egyszerű kőtorony magasodott, ami jó tájékozódási pontul szolgált. Jachtja, az *Archimedes* fél kilométerrel távolabb, a Régi Kikötőben horgonyzott. Ismét megcsodálta karcsú, kivilágított alakját az ezüstszínű vízen. A naptári tél második napja észak felől hideg, száraz szelet hozott, amely átsöpört Bastián. Már az ünnepek nyugalma telepedett a környékre, hiszen karácsony alig két napra volt, bár Ashbyt ez fikarcnyira sem érdekelte.

Terra Nova, amely egykor Bastia katonai és igazgatási központja volt, mára a jómódúak lakhelyévé vált, díszes lakásokkal, előkelő boltokkal a kövezett utcák mindkét oldalán. Néhány évvel ezelőtt ő is majdnem befektetett itt, a föllendülés idején, de végül meggondolta magát. A Földközi-tenger menti ingatlanok már nem hozták azt a hasznot, amit régebben.

Északkelet felé nézett, a Jetée du Dragon, egy mester-séges rakpart irányába, amely néhány évtizede még nem is létezett. Megépítéséhez a mérnököknek meg kellett semmisíteniük egy oroslán formájú hatalmas sziklát, amit Leone-nak neveztek, s ami régebben szinte elzárta a kikötőt. A sziklát jól lehetett látni a XX. század előtti ábrázoláso-

kon. Amikor két órával ezelőtt az *Archimedes* behajózott a csendes vizekre, rögtön észrevette a kivilágítatlan öreg tornyot, amelynek tetején most állt, s amit a XIV. században építettek a szigetet akkoriban birtokló genovaiak. Azon töprengett, vajon a mai lesz-e az a bizonyos éjszaka.

Nagyon remélte, hogy így lesz.

Korzika nem tartozott a kedvenc helyei közé. Csupán egy 185 kilométer hosszú, 83 kilométer széles, 17 600 négyzetkilométeres, 960 kilométer kerületű, tengerből kiemelkedő sziklahegy. Felszínén magas hegycsúcsok váltakoznak mély szurdokokkal, fenyőerdők jéghideg vizű tavakkal, hegyi legelők termékeny völgyekkel, még egy kis sivatag is tarkította a képet. Az idők folyamán meghódították görögök, karthágóiak, rómaiak, aragóniaiak, britek és franciák, és persze özönlöttek a csapatok egyfolytában Itáliából is, de egyiküknek sem sikerült megtörnie a szigetlakók rebellis lelkét.

Ez volt az egyik oka, hogy áttért a beruházásokra. Túl sok volt a változó tényező ebben a rakoncátlan francia *département*-ban.

Bastiát az iparosodó Genovai Köztársaság alapította 1380-ban, és megépítettek egy erődöt is a védelmére. Ebből mára valójában csak ez a kőtorony maradt meg. A város 1791-ig a sziget fővárosa volt. Ekkor azonban Napóleon úgy döntött, hogy szülővárosa, a déli végén található Ajaccio sokkal megfelelőbb. Ashby tudta, hogy a helyiek még mindig nem bocsátották meg a kis császárnak ezt a bűnét.

Begombolta magán a méregdrága Armani kabátot, és szorosán a középkori mellvédhez állt. Divatos inge, nadrágja és szettere megnyugtatóan simulott testére. Ötvennyolc éves volt. Valamennyi ruháját a Kingston & Knightnál vásárolta, akárcsak apja és nagyapja. Egy londoni fodrász tegnap félórát töltött azzal, hogy lenyírja őszülő sörényét, és eltüntesse azokat a fehér csíkokat, amelyek öregítették. Büszke volt

arra, hogy külsejében és mozgásában fiatalabbnak tűnik a koránál. Most, amint tekintetét a sötét Bastián túl a Tírén-tengerre vetette, elégedetten állapította meg magáról, hogy „beérkezett ember”.

Az órájára pillantott.

Azért jött, hogy megoldjon egy rejtélyt, ami már több mint hatvan éve gyötörte a kincsvadászokat. Ő pedig nem bírta a teszetosza hozzáállást.

Lépéseket hallott a közeli lépcső felől, ami húsz méterrel lejjebbről kanyargott fel ide. Nappal turisták kapaszkodtak föl a tetőre, hogy megcsodálják a kilátást, és rengeteg fotót készítsenek. Ebben az órában viszont nem sokan jártak volna erre.

Egy ember tűnt föl a halvány fényben.

Alacsony férfi volt, bozontos üstökkel. Az orrcimpáitól a szája szögletéig két mély barázda húzódott. Bőre, akár a dió, sárgásbarna volt, s ezt még jobban kiemelte bajuszának fehérsége.

Úgy volt öltözve, mint egy pap.

Fekete reverendája hangosan suhogott, amint közeledett.

– Lord Ashby, elnézést kérek a késésért, de nem tehetek róla.

– Maga pap? – kérdezte Ashby a ruhájára mutatva.

– Gondoltam, jobb lesz, ha ma este álruhát öltök. A papokat ilyentájt nemigen faggatják – mondta a férfi nagyokat szuszogva. A lépcsőzés jócskán kimerítette.

Ashby nagy gonddal választotta ki ezt az éjjeli órát, és angolos pontossággal érkezett. Mostanra azonban mintegy félórás késésben voltak.

– Utálom a veszekedést – jelentette ki –, néha viszont szemtől szembe ki kell mondanunk bizonyos dolgokat. – A férfira bökött. – Uram, ön megrögzött hazudozó.

– Az vagyok. Készséggel elismerem.

– Ön nekem időmbe és pénzembe kerül, és én nem szeretem egyiket sem vesztegetni.

– Sajnos, Lord Ashby, nekem mindkettőből kevés van. – A férfi kis szünetet tartott. – De tudom, hogy önnek szüksége van a segítségemre.

Legutóbb túl sokat engedett ennek az illetőnek a tudomására jutni!

Hiba volt.

Mert mi is történt Korzikán 1943. szeptember 15-én? Hat nagy ládát hoztak át egy kis hajóval Olaszország felől. Egyesek úgy hitték, a ládákat Bastia közelében a tengerbe süllyesztették, mások szerint partra tették. De valamennyi beszámoló egyetértett abban, hogy öt német vett részt az akcióban. Négyüket hadbíróság elé állították, hogy a kincseket olyan területen hagyták, amely hamarosan a Szövetségesek kezére kerülhet, és főbe lötték őket. Az ötödiket fölmentették. Az viszont nem tudta, hol van a végső rejtkehely, és élete végéig hiába kereste.

Mint ahogy sokan mások is.

– A hazugság az egyetlen fegyverem – szögezte le a korzikai. – Ez az, ami sakkbán tartja az olyan hatalmasságokat, mint ön.

– Ide süssön, öreg...

– Ki merem jelteni, hogy nem vagyok sokkal idősebb önnél. És az én társadalmi megítélésem nem rossz. Az öné viszont igen, Lord Ashby.

A lord egy fejbiccentéssel vette tudomásul a megjegyzést. Jól tudta, hogy valakinek az imázsa mennyi jót tehet, vagy mennyit árthat. Családjának már három évszázada döntő részesedése volt az egyik legrégebbi angol pénzkölcsönző intézményben. Ma ő volt ennek a részesedésnek az egyedüli tulajdonosa. A brit sajtóban egyszer *tipikus arisztokrata arc-ként* írták le világítóan szürke szemét, rómaiásan görbülő

orrát és halvány, gúnyos mosolyát. Néhány éve egy riporter *tiszteletet parancsolónak* nevezte őt, egy másik pedig *komornak és füstös képűnek*. Nem különösebben zavarta az utalás sötét arcszínére – ezt félig török anyjától örökölte –, az viszont sokkal jobban bosszantotta, ha barátságatlannak és mogorvának festették le.

– Biztosíthatom, jó uram – mondta –, hogy tőlem nem kell tartania.

A korzikai fölnevetett.

– Remélem is, hogy nem. Az erőszak nem oldana meg semmit. Végtére is ön Rommel aranyát keresi. Jókora kincs! És lehet, hogy én még azt is tudom, hol rejtőzik.

Ez az ember legalább olyan erőszakos, mint amilyen elővigyázatos. És persze közismert hazudozó is.

– Félrevezetett engem.

Az árnyalak nevetett.

– Ön rettenetesen nyomult. Nem engedhetem meg magamnak, hogy fölfigyeljenek rám. Mások is tudomást szerezhetnek mindenféléről. Ez egy kis sziget, és ha megtaláljuk a kincset, vigyáznom kell, hogy meg is tudjam tartani a részemet.

Ashby aprót bólintott. Ez az ember a Korzikai Nemzetgyűlésben dolgozik, Ajacciótól nem messze. Egyszerű tisztviselő a korzikai regionális kormányzatban, de könnyen hozzá tud férni rengeteg fontos információhoz.

– Ki venné el tőlünk azt, amit találunk? – kérdezte Ashby.

– Az emberek itt, Bastiában, akik folyamatosan keresik. Meg olyanok, akik Franciaországban vagy Olaszországban élnek. Többen meghaltak már a kincskeresők közül.

Ez a bolond nyilván az olyan beszélgetéseket kedveli, amelyek lassan haladnak előre, tele vannak célzásokkal, apró lépésekkel, és fokozatosan közelednek csak a cél felé.

De Ashbynek erre nem volt ideje.

Intett, és ekkor egy másik férfi lépett elő a sötétből. Szénfekete kabátot viselt, amely látványos ellentétet alkotott sűrű, ősz hajával. Tekintete szinte szúrta, arca hegyes állban csúcsosodott ki. Egyenesen a korzikaihoz ment, és megállt előtte.

– Ez Mr. Guildhall – mondta Ashby. – Talán emlékszik rá a legutóbbi látogatásunkból.

A korzikai kinyújtotta a kezét, Guildhall azonban továbbra is a zsebében tartotta mindkettőt.

– Emlékszem – mondta a korzikai. – Sosem szokott mosolyogni?

Ashby a fejét csóválta.

– Szörnyű történet. Néhány évvel ezelőtt Mr. Guildhall csúnya civódásba keveredett, amelynek során összeszabdalták az arcát és a nyakát. Amint látja, fölgyógyult, de az esetből visszamaradt egy kis idegprobléma, ami akadályozza, hogy az arcizmai megfelelően működjenek. Azóta nem tud mosolyogni.

– És mi lett azzal, aki megvágta?

– Pompás kérdés! Halott. Kitört a nyaka.

Látta, hogy szavai elérték a kellő hatást. Guildhallhoz fordult.

– Mit találtál?

Alkalmazottja előhalászott a zsebéből egy kis könyvet, és átnyújtotta. A sápadt fényben alig lehetett elolvasni a megfakult francia címet. *Napóleon, a Tuileriáktól Szent Ilonáig*. A számtalan memoár egyike, ami Napóleon halála, 1821 óta nyomtatásban megjelent.

– Hogyan... jutott hozzá? – kérdezte a korzikai.

Ashby csak mosolygott.

– Amíg maga váratott engem itt, a toronyban, Guildhall átkutatta a házát. Nem vagyok teljesen hülye.

A korzikai vállat vont.

– Ez csak egy unalmas memoár. Sokat olvastam már Napóleonról.

– Ezt mondta a maga büntársa is.

Látta, hogy a másiknak immár osztatlan figyelmét birtokolja.

– Nagyon jól beszélgettünk, hármásban, Mr. Guildhall-lal.

– Honnan tudott Gustave-ról?

Ashby vállat vont.

– Nem volt nehéz azonosítani. Maga meg ő már régóta keresik Rommel aranyát. Lehet, hogy maguk ketten tudják a legtöbbet erről az egész történetről.

– Bántotta őt?

Ashby meghallotta az aggodalmat a korzikai hangjában.

– Jaj, dehogyis, jóember! Minek néz engem? Valami gazfickónak? Én nemesi család sarja vagyok. A birodalom lordja. Köztisztelőben álló pénzember. Nem holmi gengszter. De természetesen a maga Gustave-ja is hazudott nekem.

Guildhall villámgyors mozdulattal elkapta a férfi vállát, a másik kezével pedig a reverenda alatt az egyik lábszárát. Az apró termetű korzikait átbillentette a mellvéd korlátján, majd lelógatta, miközben erősen markolta mindkét bokáját. A férfi ott függött a falon kívül, fejjel lefelé, húsz méterrel a kövezett tér fölött.

A reverenda lebegett, csapkodott az éjszakai szélben.

Ashby kidugta a fejét a mellvéd egyik lőrésén.

– Mr. Guildhall sajnos nem tartóztatja meg magát az erőszak örömeitől oly jelentős mértékben, ahogyan én. Kérem, tartsa észben, hogy ha egyetlen segélykiáltás is elhagyja az ajkát, kénytelen lesz elengedni magát. Megértette?

Látta, hogy a férfi hevesen bólogat.

– Nos, akkor itt az ideje, hogy mi ketten most már komolyan beszéljünk.

HÁROM

KOPPENHÁGA

MALONE FIGYELTE SAM COLLINST, MIKÖZBEN lentről újabb üvegcsörömpölés hallatszott.

– Azt hiszem, meg akarnak ölni – mondta Collins.

– Ha nem vette volna észre, én is éppen magára szegezek egy pisztolyt.

– Mr. Malone, engem Henrik küldött ide.

Döntenie kellett. A vele szemben álló jelent számára veszélyt, vagy az, ami két emelettel lejjebb van?

Leengedte a fegyvert.

– Maga vezette ide azokat a lentieket?

– A segítségére van szükségem. Henrik mondta, hogy jöjjen ide.

Malone három pukkanást hallott. Hangtompítós lövések! Aztán kivágódott a bejárati ajtó. Léptek dobogtak a parkettán.

Intett a pisztolyával.

– Befelé!

Visszavonultak a második emeleti raktárszobába, és a feltornyozott könyves ládák mögött kerestek fedezéket. Malone tudta, hogy a behatólók rögtön az emelet felé indulnak majd, a fényt követve. Aztán amikor látják, hogy ott nincs senki, elkezdik módszeresen átkutatni az épületet. Az volt a legfőbb gondja, hogy nem tudta megállapítani, pontosan hányan is jöttek látogatóba.

Megkockáztatott egy pillantást, és azt látta, hogy egy árnyalak suhan föl a másodikról a harmadik emelet felé. Intett Collinsnak, hogy az nesztelenül kövesse őt. Az ajtóhoz surrant, majd lecsúszott a fémkorláton a következő pihenőig. Collins követte. Ugyanezt megismételték, és végül leértek az utolsó lépcsőfordulóhoz, amely már a földszinti könyvesboltba vezetett.

Collins az utolsó rézkorlát felé mozdult, de Malone megragadta a karját, és a fejét rázta. Az, hogy ez a fiatalember ilyen örültséget készül elkövetni, azt mutatta számára, hogy Collins vagy teljesen tudatlan, vagy kitűnően álcázza zsenialitását. Nem tudta eldönteni, melyikről lehet szó, de nem időzhettek sokáig ezen a pihenőn, hiszen fölöttük volt legalább egy fegyveres.

Intett Collinsnak, hogy vegye le a kabátját.

A fiatalember habozni látszott, úgy tűnt, nem érti, de aztán földerült az arca, és csendben végrehajtotta a kérést. Malone megmarkolta a vastag gyapjúcsomagot, ráült a korlátra, és lassan a feléig ereszkedett. Jobb kezében továbbra is a pisztolyt szorongatva, ballal előredobta a kabátot.

Lövések pukkantak, és a kabátot több golyó lyukasztotta át.

Malone végigcsúszott a korláton, majd egy ugrással a pénztáros pult mögé vetődött, miközben több lövedék is a falba fúródott körülötte.

Bemérte magának a fegyveres helyét.

Az illető tőle jobbra, a kirakat közelében helyezkedett el, ahol a történelmi könyvek és zeneművek sorakoztak.

Térdre emelkedett, és arrafelé lőtt.

– Most! – ordította Collinsnak, aki láthatóan megértette, hogy mit kívánnak tőle, mert leszáguldott a lépcsőn, és beugrott a pult mögé.

Malone tudta, hogy hamarosan leérkezik a másik fegyveres is, ezért balra kúszott. Szerencsére a pult nem volt

elkerítve ott sem. Amikor nemrég újjáépítették a házat, ragaszkodott hozzá, hogy a pult mindkét végéről be lehessen kerülni a pénztárgép mögé. Az ő lövésének zaját nem fogta le hangtompító, és most azon gondolkodott, vajon kint meghallotta-e valaki a dörrenést. Sajnos ilyentájt, éjfélről hajnalig a Højbro Plads csaknem teljesen kihalt volt.

A pult végéig surrant, Collins meg mögötte. Tekintetét a lépcsőre szegezte, és várta az elkerülhetetlent. Észrevett egy növekvő sötét foltot. A fönti támadó lassan célzásra emelte fegyverét a sarok mögül.

Malone lőtt, és eltalálta a férfi karját.

Nyögést hallott, a fegyver pedig eltűnt.

Az első fegyveres több lövést is leadott, hogy fedezze, amint társa a lépcsőtől feléje rohan.

Malone szerint ez patthelyzet. Volt ugyan fegyvere, de nekik is. Amazoknak valószínűleg több tötényük volt, mint neki, minthogy ő nem hozta le magával a Beretta tartalék tárát. Szerencsére ezt ők nem tudhatták.

– Meg kéne nehezítenünk a dolgukat – súgta Collins.

– No de hányan lehetnek?

– Úgy tűnik, ketten.

– Ezt nem tudhatjuk.

Malone agyán ismét átfutott az álma arról, hogy egyszer elkövette azt a hibát, hogy nem számolt el háromig.

– Nem ülhetünk itt örökké.

– Át is adhatnám magát nekik, hogy aztán visszafekhessek aludni.

– Megtehetné. De nem fogja.

– Ne legyen ebben olyan biztos!

Még mindig a fülében csengtek Collins szavai. *Henrik Thorvaldsen bajban van.*

Collins elmászott mellette, és a tűzoltó készülék felé nyúlt. Malone látta, hogy kitekeri a biztonsági zárat, az-

tán – mielőtt még tiltakozhatott volna – kiugrott a pult mögül, és füstfelhővel árasztotta el a könyvesboltot. Közben a megrakott polcokat használta fedezékül, a tűzoltó készüléket pedig a fegyveresekre irányította.

Nem mozdult semmi, aztán...

Négy pukkanás volt a válasz.

Lövedékek jöttek a füstfelhőből, belefúródtak a fába, vagy lepattantak a kőfalról.

Malone is lőtt egyet a behatólok felé.

Hangos üvegcsörömpölést hallott, majd futó léptek távolodó dobogását.

Hideg levegő csapta meg. Rájött, hogy a támadók a kirakatüvegen át menekültek el.

Collins leengedte a tűzoltó készüléket.

– Elmentek.

Erről meg kellett bizonyosodniuk, ezért Malone továbbra is meggörnyedve kikúszott a pult mögül, aztán további könyvvállványokat használva fedezékül átrohant a ritkuló füstfelhőn. Elért az utolsó polcshoz, és óvatosan kikukucskált. A füst erőteljesen áramlott kifelé a fagyos éjszakába a törött kirakatüvegen át.

Megcsóválta a fejét. Újabb kár.

Collins jelent meg mögötte.

– Ezek profik voltak.

– Honnan tudja?

– Tudom, ki küldte őket.

– Ki?

Collins megrázta a fejét.

– Henrik azt mondta, hogy majd ő elmondja.

Malone a pulthoz lépett, fölvette a telefont, és tárcsázta Christiangularde számát. Ez volt Thorvaldsen ősi birtoka, Koppenhágától tizenöt kilométerre északra. Jó néhány csen-

gést kivárt. Általában Thorvaldsen komornyikja, Jesper vette föl, bármikor telefonáltak is.

A telefon csak csengett tovább.

Ez nem jó jel!

Letette, és elhatározta, hogy résen lesz.

– Menjen föl! – mondta Collinsnak. – Az ágyamon van egy hátizsák. Hozza le!

Collins fölrohant a falépcsőn.

Malone kihasználta az időt, ismét tárcsázta Christiangedét, és megint hallgatta, ahogy a telefon hosszan kicseng.

Collins dobogott lefelé a lépcsőn.

Malone kocsija néhány utcával odébb parkolt, közvetlenül az óváros mellett, a Christianburg csatornánál. Fölkapta a mobiltelefonját a pult egyik fiókjából.

– Gyerünk!